

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-06-22052 יולזרי נ' רוזן

לפני כבוד השופט טל חבקין

התובע:

אבי יולזרי, ת"ז [REDACTED]

נגד

הנתבעת:

חן רוזן

פסק דין

לפניי תביעה לפיצוי בסך של 33,800 ש"ח שעילתה לשון הרע שפרסמה הנתבעת על התובע.

התביעה

1. התובע והנתבעת משמשים מדריכי הכנה לבחינה הפסיכומטרית. הנתבעת פעילה בפורום "תפרוז" בנושא זה (להלן – "הפורום"), ומפרסמת בו הודעות ("פוסטים") מעת לעת. בכתב התביעה נטען כי ביום 19.3.2015 הובא לידיעתו של התובע כי הנתבעת פרסמה בחשבון הטוויטר שלה ציוצים שזה לשונם:

"אוף אוף אוף, טרול מטומטם מאלץ אותי לנעול משתמש.
 @economica אז מישהו שמציג את עצמו כמדריך פסיכומטרי מטריל את
 פורום פסיכומטרי שאני כותבת בו. מנסה לשווק את עצמו בצורה
 אגרסיבית ובעיקר מטריד">
 @economica משתמשים, מעליב אותם והכל בשם הניסיון שלו להשיג
 לקוחות. הוא דואג לצחוק על תלמידים שגרשמו ללמוד במכונים ומלכך
 על המכונים במקום.<
 @economica לעשות פרסום חיובי. כמובן שהוא נחסם מהמערכת ולכן
 החליט להטריד את מנהלת הפורום ואותי. נראה שהוא השתמש במידע
 עלי שהשיג כאן
 @economica יש לו טוויטר שהוא משתמש בו בעיקר לקידום אישי. לכן
 כרגע אין לי ברירה אלא לשים מנעול. מקווה שהסאגה איתו תסתיים
 בקרוב
 @economica ואם מישהו מכס במקרה נתקל בשם אבי יולזרי ואתם
 רוצים ללמוד פסיכומטרי – רוצו לכיוון השני".

2. בעקבות ציוצים אלה שלח התובע לנתבעת, באמצעות הפורום, דרישה להבהיר כי הדברים שכתבה עליו אינם נכונים, ולפרסם התנצלות בטוויטר על הפגיעה שגרמה לו. הנתבעת סירבה. מכאן התביעה דנן.

1 מתוך 7

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-06-22052 יולזרי נ' רוזן

3. התובע טוען כי הוא מומחה להוראת פסיכומטרי ובעל עסק מצליח להכנה למבחני מיון כ-15 שנה. הוא סייע לאלפי תלמידים לעבור בהצלחה את המבחן פסיכומטרי, ותלמידיו עתירי תשובות כלפיו. לטענתו, בעת שפרסמה הנתבעת את הציוצים בטוויטר, היו לה כ-500 עוקבים, ודברי הבלע שכוונו נגדו הסבו לו נזק. הוא תובע פיצוי ללא הוכחת נזק עד גבול סמכותו של בית משפט זה.

ההגנה

4. הנתבעת אינה מכחישה שביצעה את הציוצים בטוויטר, אך טוענת כי עשתה כן בתגובה להודעה משפילה המתייחסת אליה שפרסם התובע באותו יום בפורום, בשם משתמש פיקטיבי "מיכל 90909090", שזו לשונה:

"היי רצפז, תגידי אני מחפשת מנקה טובה ומוכנה לשלם 20 שקלים לשעה. תהיתי אם תרצי לעבוד אצלי, כי ברור שפסיכומטרי זה לא הדבר שאת מצטיינת בו. אני גרה בתל אביב עם חמש שותפות וכלב אמסטף ידידותי אבל שונא שמנות. מתאים לי ליום חמישי אש, כי זה יום שבעלי אצל המאהבת ולכן הוא לא יטנף עם הרגליים המלוכלכות שלו את כל העבודה הנהדרת שתעשי. דברי אתי באמאסאן מסנג'ר."

5. כינוי הנתבעת בטוויטר הוא @economica, ומכאן הפנייה אליה בכינוי "רצפז" (שחוא, כידוע, שם של נוזל לניקוי רצפות). הנתבעת טוענת כי המידע שנכלל בהודעה זו כולל פרטים אישיים המתייחסים למשקלה ולסוג הכלב שבבעלותה. הם נלקחו מחשבון הטוויטר האישי שלה אשר אינו קשור למשלת ידה או למשתמש המקצועי שלה בפורום. הדברים פורסמו ללא הסכמתה, מתוך כוונה להשפילה ולבטל את מומחיותה בתחום שבו היא עוסקת. הנתבעת מוסיפה כי אף שההודעה האמורה פורסמה באמצעות משתמש בדוי שמקשה להתחקות אחר כותבו, הרי שסמיכות האירועים, האופן והבחירה לפגוע ישירות במנהלת הפורום (שם המשתמש שבאמצעותו פורסמה ההודעה נחזה להיות שם המשתמש שנמנו כותבת מנהלת הפורום) מעידים על כך שהתובע הוא שביצע את הפרסום הפוגעני כלפיה. הנתבעת טוענת כי התובע נהג להשפיל תלמידים ששאלו שאלות בפורום והציג מצג כוזב בדבר ניסיונו. אשר לנזק, נטען כי לפרסום מושא התביעה נחשפו רק עוקבית בטוויטר – כ-420 איש ואשה – והתובע לא הוכיח שנגרם לו נזק כתוצאה מכך. הנתבעת טוענת להגנת אמת הפרסום ומבקשת לדחות את התביעה.

דיו והכרעה

6. נפתח במסגרת המשפטית. ניתוח ביטוי בעולה של לשון הרע נעשה בארבעה שלבים. בשלב הראשון יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמת המידה המקובלת על האדם

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-06-22052 יולזרי נ' רוזן

הסביר; בשלב השני יש לברר אם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן – "החוק"); בשלב השלישי יש לבחון אם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק; השלב הרביעי הוא מתן הסעד המתאים (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, נח(3) 568, 558 (2004)). סעיף 1 לחוק קובע כי "לשון הרע" היא בין היתר דבר שפרסומו עלול "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" (סעיף 1(1) לחוק); "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו" (סעיף 2(1) לחוק); "לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו" (סעיף 3(1) לחוק). בבחינת קיומה של לשון הרע יתחשב בית המשפט בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר. זהו מבחן אובייקטיבי, המתמקד באופן שבו אדם רגיל היה מבין את הפרסום. כאשר פונה בית המשפט לבדוק האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע עליו לבחון את הפרסום בכללותו. משמעותו נבחנת לא רק על סמך המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם, אלא גם על בסיס מכלול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ע"א 751/10 דיין אורבך נ' פלוגי, פסקאות 83-84 לחוות הדעת של המשנה לנשיאה א' ריבלין (8.2.2012)).

7. הפרסום שפרסמה הנתבעת בעניינו של התובע בא בגדר לשון הרע. הנתבעת הציגה את התובע כמי שנוהג באגרסיביות בפורום שבו היא כותבת, הן כלפי משתמשי הפורום הן כלפי חברות מתחרות, ולכן הוא סולק ממנו. על רקע זה הפצירה הנתבעת בעוקביה להתרחק מהתובע ולהימנע מללמוד אצלו. דברים אלה עלולים לפגוע במשלח ידו של התובע, ולכן הם בבחינת לשון הרע.

8. כעת יש לבחון אם עומדת לנתבעת איזו מההגנות הקבועות בחוק. הנתבעת טוענת להגנת אמת הפרסום המעוגנת בסעיף 14 לחוק. ההגנה מצריכה להוכיח כי הפרסום הוא אמת וכי קיים עניין ציבורי בפרסומו. אבחן את שני התנאים לפי סדרם.

9. טענה ראשונה של הנתבעת היא שהתובע "מטריל" ברשת. כידוע, "טרול" הוא מונח המשמש בסלנג האינטרנט לתיאור גולש שמתחזה לגולש אחר ועושה שימוש לרעה בזהות הבדויה. בהקשר זה טענה הנתבעת שהתובע הוא זה שפרסם בפורום את ההודעה המתייחסת אליה (אותה הודעה שהניעה אותה לציף תגובה בטוויטר שלה) באמצעות שם משתמש בדוי. התובע מצדו העיד כי הוא לא זוכר שפרסם את ההודעה. גרסה זו של התובע מעוררת בעיני קושי ולא ראיתי לקבלה. שתי סיבות לכך. ראשית, שני הפרסומים (של התובע ולאחריו של הנתבעת) פורסמו באותו יום. כשפנה התובע לנתבעת – אף זאת באותו היום – בדרישה להתנצל לאלתר, הוא נענה כי הציוץ נעשה כתגובה ישירה לפרסום שלו עליה. כלומר, כבר כשגילה את הפרסום מושה התביעה – ידע התובע שהנתבעת מייחסת לו פרסום קודם כלפיה. אם התובע לא פרסם את ההודעה על הנתבעת, ניתן היה לצפות שיכחיש בתוקף ומיד את טענתו כלפיו. אלא שהתובע לא הכחיש בזמן אמת שביצע את הפרסום, ואף בעדותו לפני נמנע

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 22052-06-15 יולזרי נ' רוזן

מלהכחיש זאת. יותר הגיוני בעיניי שהתובע יודע היטב אם פרסם את ההודעה אם לאו, ושהוא נמנע מלהכחיש את הפרסום בנחרצות משום שחשש שהאמת עלולה להתברר, על כל המשתמע מכך.

10. שנית ועיקר, כדי להוכיח שהתובע אכן ביצע את הפרסום בפורום, עתרה הנתבעת לזמן לעדות נציג של אתר תפוז שיעיד על זהות הגורם המפרסם. בבקשת הזימון (1/נ) התבקש הנציג להצטייד במידע הנוגע לכתובות מייל ולכתובות IP הנוגעים לשמות משתמש של התובע, שאחד מהם הוא "מיכל 909090". נערתתי לבקשה זו, ולדיון התייצב מר איתי קדוסי, מנהל תוכן בפורום תפוז. הלה העיד כי את ההודעה המופנית אל "ירצפז" שלח משתמש שכינויו "מיכל 909090" מכתובת הדוא"ל: micha1909090@brainiac.co.il (במ"ל 4). דוא"ל זה שייך לדומיין Brainiac.co.il שמותזק על ידי התובע (כעולה בבירור ממוצג נ/2 – תדפיס מאתר האינטרנט whois.net – המאפשר לברר פרטים בדבר בעלות בדומיינים). מר קדוסי העיד כי רוב הסיכויים שהמחזיק בדומיין האמור פרסם את ההודעה על הנתבעת (עמ' 9 שורות 11-13). אומנם לא נמצאה זהות בין כתובת ה-IP של המחשב שבאמצעותו הועלתה ההודעה לפורום לבין איזו מהכתובות המשויות לדומיין של התובע, אולם אין בכך כדי להעיד שהתובע לא שלח את הדוא"ל. כפי שהעיד מר קדוסי, התובע יכול היה להעלות את ההודעה מכל מחשב ומכל רשת אלחוטית. בהיעדר טענה של התובע שלפיה מישהו אחר השתמש בדומיין שבעלותו בלא הרשאה, או כל הסבר אחר לשאלה כיצד נשלחה הודעה מהדומיין שלו שאינה באחריותו, הגרסה המסתברת היא שהתובע הוא אכן הגורם שפרסם את ההודעה על הנתבעת. פרסום מעליב זה הניע את הנתבעת לפרסם את ההודעה על התובע, כתגובת נגד. נמצא אפוא שטענת הנתבעת שלפיה התובע מטרייל ברשת היא אמת.

11. הנתבעת טענה שהתובע מפרסם הודעות שנועדו לפגוע במתחריו וכן בבחינת פרסום אגרסיבי (3/נ). גם טענה זו היא אמת. בהודעות שפרסם התובע בפייסבוק נכתב: "נרשמתי לפסיכומטרי בקידום ולמדתי המון כמו למשל איפה התנויות השוות בעזריאלי"; "נרשמתי לפסיכומטרי ביואל גבע מעניין מתי אקבל את היחס האישי שהבטיחו לי"; "נרשמתי לפסיכומטרי בחיי קיו אמרן לי שללמוד ממצגות זה אחלה". התובע לא הכחיש שביצע את הפרסומים הללו. מקובל עליי שמדובר בשיטת שיווק ופרסום אגרסיבית המעוררת ספק בדבר הגינותה. תחת לפרסם את פועלו ואת יתרונותיו של התובע על פני מתחריו, הפיץ התובע פרסומים הכוללים את שמות המתחרים ואת מגרעותיהם לשיטתו. דרך זו אינה מקובלת ואינה נהוגה. גם טענה זו היא אפוא אמת.

12. טענה נוספת שהעלתה הנתבעת היא שהתובע מטריד משתמשים בפורום. לתמיכה בטענה זו הציגה הנתבעת התנצחות של התובע עם אחד המשתמשים (4/נ). עיינתי בדברים ולא מצאתי כי הם עולים כדי הטרדה. טענת עובדתית זו של הנתבעת לא הוכחה.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-06-22052 יולורי נ' רוזן

13. אשר לאמירה שבתחנית הפרסום – יואם מישוה מכס במקרה נתקל בשם אבי יולורי ואתם רוצים ללמוד פסיכומטרי – רוצו לכיוון השני" – דברים אלה אינם בבחינת עובדה אלא מסקנה ותבעת דעה הנובעת ממכלול האמירות שנכללו לפנייה. גם זאת, לצורך הדין אני מוכן להניח שמדובר בלשון הרע ושאינן בדברים אמת.
14. סיכום ביניים: לא הוכח שהתובע מטריד משתמשים בפורום ושהוא סולק ממנו, אך כן הוכח – במאזן ההסתברויות – שהתובע מטריל ברשת; שהוא פרסם הודעה משפילה כלפי הנתבעת הכוללת פרטים אישיים שלה; ושהוא נוקט שיטת פרסום אגוסיבית כלפי מתחרותיו. בעיקרו של דבר, הנתבעת הוכיחה כי חלק ניכר מהאמור בדברים שכתבה הוא אמת.
15. אשר לתנאי השני – קיומו של עניין ציבורי – הכוונה ליעניין שידעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידעה לגביו, אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו"כ 621, 607 (2002)). תנאי זה משקף את התפיסה כי חופש הביטוי גוברת כאשר הפרסום שמדובר בו עניינו הבעת דעה בעניינים ציבוריים ובנוגע לאישים הנושאים תפקידים ציבוריים. הצורך להגן על ביטויים הנוגעים לענייני הציבור נובע מחשיבותם של ביטויים אלה לשם שמירה על שיח חופשי, המאפשר גיבוש עמדות פוליטיות, מדיניות וציבוריות בחברה (ע"א אילנה דיין, בפסקאות 100-103 לחוות הדעת של המשנה לנשיא א' ריבלין). "עניין ציבורי" הוא מושג רחב המתייחס גם לחשיבות שבדין הציבורי בנושא חברתי או פוליטי. "ככל שהפרטים נוגעים ומשפיעים יותר על אנשים אחרים, כך קטנה הזכות למנוע את הפרסום" (אורי שחר דיני לשון הרע 227-228 (1997)).
16. בפרסום שביצעה הנתבעת על התובע כרוך עניין ציבורי מסוים. הוא עשוי להיות רלוונטי למי שמבקש להסתייע בשירותיו של מדריך פסיכומטרי. הוא מגלה מידע על הדרך שבה נוהג התובע להתנהל מבחינה מקצועית ובין אישית. הוא מגלה שמדובר באדם בעל התנהלות שאינה עדינה. מדריך פסיכומטרי אמור להקנות לתלמידיו מיומנויות למידה שיגבירו את סיכוייהם להצליח במבחן הפסיכומטרי. אדם המבקש לבחור מדריך כזה עשוי להקנות משקל לכך שהמועמד נוהג לפרסם פרסומים מעליבים כגון זה שפרסם התובע כלפי הנתבעת, בלא שניתן כל טעם לכך. התובע לא הציג כל סיבה שבעטייה ביצע את הפרסום (אף שאני מניח שהיה רקע לכך, שלא הוברר), והדבר עלול לגרום לאדם שמתלבט בבחירה לבחור במדריך אחר.
17. פועל יוצא מן האמור הוא שעומדת לנתבעת הגנת אמת הפרסום בכל הנוגע למרביתו.
18. אולם בכך לא סגי. לצורך הדין, אני יוצא מנקודת הנחה שחלק מהפרסום – בכל שאמור בהטרדת משתמשים בפורום, בכך שהתובע סולק ממנו ובהמלצה להתרחק ממנו – הוא בבחינת לשון

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-06-22052 יולורי נ' רוזן

הרע שאינו אמת, ולכן לא עומדת לנתבעת הגנה מפניו. על יסוד הנחה זו, אני סבור שיש לפסוק לתובע פיצוי בסכום סמלי בלבד. שני טעמים לכך. ראשית, אף שהתובע עתר לפיצוי ללא הוכחת נזק – הוא לא הוכיח שנגרם לו נזק ממון כלשהו או פגיעה בשם הטוב. לפרסום נחשפו מספר מועט יחסית של משתמשים – כ-420 איש בלבד – כולם עוקבים של הנתבעת. לא הוכח שמי מהם הכיר את התובע היכרות מוקדמת ושהדבר פגע בו. ממצא זה משליך ישירות על גובה הפיצוי, ואף אם היה מקום לפסוק אותו (בהתעלם מהשיקול שאמנה מיד) – הוא היה נקבע על הצד הנמוך.

19. שנית ועיקר, הלכה היא שבפסיקת פיצוי בגין לשון הרע יש להביא בתשכון את מכלול נסיבות העניין לרבות את המניע לפרסום ואת התנהגות הנפגע לפניו ולאחריו (רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד (נה"ט) 510, 525 (2001); רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקה 25 לפסק הדין של השופטת עי ארבל (11.11.2006)). בעניינינו היה זה התובע שפרסם ראשון פרסום סר טעם כלפי הנתבעת. הוא עשה זאת באמצעות משתמש בדוי, תוך התחזות לאחר, בניסיון להסוות את זהותו ולהימנע מלתת את הדין על מעשיו. מדובר בשימוש לרעה ברשת שאין לתת לו יד. אכן, בית המשפט העליון קבע שלא ניתן – לפי הדין הקיים – לתבוע חברת תקשורת למתן סעד שיוורה לה לגלות את זהותו של מפרסם אנונימי ברשת (רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי. טי. סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, פ"ד סג"מ (3) 664 (2010)). אלא שעניינינו שונה: הנתבעת ביקשה לחזות לצד שלישי לחשוף מידע שיסייע לקבוע אם התובע עצמו, שהוא בעל דין, הוא זה שפרסם את ההודעה שכוונה כלפיה.

20. אני מוכח להניח, לצורך הדין בלבד (שכן ספק רב אם אלה פני הדברים), שחל על מידע מסוג זה חיסיון פסיקתי מטעמי פגיעה בפרטיות (השוו לרע"א 1917/92 סקולר נ' גרבי, פ"ד (מ"ט) 764 (1993)). עם זאת מדובר בחיסיון יחסי שיש מקום להסירו בנסיבות דנן (השוו לרע"א 6546/94 בנק איגוד לישראל בע"מ נ' אזולאי, פ"ד (מ"ט) 54 (1995)). זהו מידע רלוונטי ביותר להגנתה של הנתבעת. מקום שהתובע הגיש את התביעה ואילץ את הנתבעת להתגונן, מן הראוי להעדיף את אינטרס בירור האמת על פני זכותו של התובע לפרטיות, ולהורות על הסרת החיסיון (השוו לרע"א 8551/00 אמרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד (ח"ב) 102 (2000); רע"א 8019/06 ידיעות אחרונות בע"מ נ' לוי (13.10.2009)). פסק הדין בעניין מור אינו מונע הסרת חיסיון כזה, שכן אין בו כדי לפגוע בפרטיותו של אדם שאינו צד לחליץ ולא יכול להגן על עצמו. ייתכן שהתוצאה הייתה שונה אם התובע היה טוען שאדם אחר שלח את ההודעה באמצעות הדומיין שלו או כל טענה דומה. אלא שהתובע לא טען כך, וממילא לא הניח תשתית לטענה שמישהו אחר משתמש בדומיין הזה וולתו.

21. טרם סיום יצוין כי הנתבעת העידה עדים נוספים שהובאו במטרה להוכיח שהתובע אינו נהנה משם טוב. על רקע התוצאה שאליה הגעתי, לא ראיתי צורך לדון בדבר. עם זאת ראיתי להוסיף כי ניסיון הנתבעת להוכיח שהתובע אינו מקצועי – לא צלח, והעד שהובא לעניין זה העיד דווקא ההיפך.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-06-22052 יולזרי נ' רוזן

סוף דבר

22. נמצא כי הנתבעת פרסמה לשון הרע כלפי התובע, אך היא עשתה כן במענה לפרסום פוגע שהאחרון פרסם עליה קודם לכן באמצעות משתמש בדוי, בלא שהונח טעם לפרסום זה. חלק הארי של הפרסום של הנתבעת הוא אמת, וטמון אינטרס ציבורי בפרסומו. על כן הוא מוגן בהגנת אמת הפרסום. חלק מהפרסום אינו אמת ואינו חוסה תחת ההגנה. משכך דין התביעה להתקבל בחלקה. לנוכח מכלול הנסיבות, מצאתי לפסוק לזכות התובע פיצוי סמלי בלבד בסך של שקל אחד. במובן זה התביעה מתקבלת בחלקה.

23. אשר להוצאות – אף שפורמלית התביעה הותקבלה, למעשה רובת נדחה, ומצאתי שהתנהגות התובע כלפי הנתבעת הייתה פסולה. אלמלא הייה התובע מפרסם את ההודעה על הנתבעת, היא לא הייתה מפרסמת את הציוצים כלפיו והפרשה הייתה נמנעת. בנסיבות אלו יש מקום לחשית על התובע את הוצאות המשפט. ראיתי להעמיד סכום זה על סך של 3,500 ש"ח. הבאתי בחשבון את העובדה שהנתבעת נשאה בהוצאות העדים בסך של 1,100 ש"ח; שהתקיימו בתיק שתי ישיבות, אחת מהן ארוכה במיוחד יחסית לתביעה קטנה; ואת הזמן הלא מועט שנדרשה הנתבעת להקדיש להכנת הגנתה. הסכומים שנפסקו ניתנים לקיוו זה מול זה.

24. פסיקתה: התובע ישלם לנתבעת הוצאות משפט בסך של 3,499 ש"ח תוך 30 יום ממועד פסק הדין שאם לא כן יצורפו להם הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום ממועד קבלת פסק הדין.

יתרת הפיקדון המופקד בתיק (בסך של 400 ש"ח והפירות) יועברו לנתבעת.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ג' באדר ב' התשע"ו, 13 במרץ 2016, בהעדר הצדדים.

טל חבקין, שופט